

Год. I.

Септември 1892.

Брой VI.

Христосъ Изворъ-тъ на Душа-та.

Върховний-тъ даръ, който Иисусъ Христосъ дава на всяка копнѣюща, жадна душа е Себе Си. Отъ Са-маго Него произтича не само наставление и съчув-ствие по искушителя благодатъ и съживителна сила; и отъ неисчерпаема-тъ дълбочини на Негово-то ба-тне като Силъ Божий цѣль свѣтъ жадни сърдца могатъ да черпятъ расхлада. "Вода-та, която ще му дамъ, ще бѣде въ него изворъ на вода, която пивра въ животъ вѣченъ." Той прѣдлага Себе си вамъ и казва: "Пийте Мя, приимѣте Мя въ души-тъ си, и всяка ваша нужда ще ся удовлетвори."

Какво гладно и жадно множество пили всячки-тъ лѣтица на човѣчески животъ!

Великий-тъ привлекателенъ источникъ, който Мамонъ или чувствено-то удоволствие възвѣстиятъ съ громки покани: "Елате при мене и пийте!" всички тѣзи излизатъ ровове распукнати, които не могатъ да държатъ вода. Въ всяка човѣческа душа има едно копнѣние което не може да ся задоволи, и тази жажда става толкозъ по-силна, колкото повече ся играе челоуѣкъ съ нея. Душа-та ми признава грѣхъ и вѣнчовностъ, и въ мнѣти на сърдечно съкру-шение вика: "Кой ще мя избави отъ това тѣло на смърть-та?" Сила-та ми да ся противъ на иску-шенне често ся е доказвало, че въ е нищо повече отъ една паяжина. Момъ-тъ извори за блаженство могатъ тѣй лесно да прѣсхнать, както и тамъ онзи потокъ, който зависи отъ производъ-тъ на всяка лѣтна суша. Смърть-та е нече строшила повече отъ единъ хубавъ кърчагъ; и вътрѣ въ мене има вѣкон желанія и требованія, които никакъ човѣческо съ-щество, никакъ свѣтско притѣжане не може да удо-влетвори. Душа-та ми жадува за нѣщо, което само живий Иисусъ може да даде. И когато Той отвори единъ изворъ вътрѣ въ мене, чисти мисли почпу-вать да истичать, и свѣсть-та ся очистиюва, и на-клошности-тъ ми ся усладяватъ, и миръ тече като рѣка. Самъ Христосъ е въ моя-та душа!

Този источникъ никога не прѣсхнува и ни-кога не замръзва. Вчера видѣхъ единъ студентъ изворъ, отъ които петдесетъ хубави крави пиятъ всеки горѣщъ день, сутрина и вечеръ. Той е все-кога пълненъ, и зимни-тъ мразове не затварятъ по-стоянно-то му течение. Както пестники-тъ на онѣзи говеда ги пращатъ на онзи кристаленъ изворъ, тѣй и истинци-тъ на онзи вѣрующъ го пращатъ при Христа Иисуса. Когато утолимъ жажда-та ся отъ Негови-тъ чудесни думи, тѣзи думи, като Ионатъ-новий-тъ меденъ сотъ, "просвѣтляватъ очи-тъ ни." Когато отворимъ сърдца-та си на прѣливания-та на Негова-та любовь, себелюбие-то ся помита. Когато ний възприемемъ драгоценни-тъ му обѣщанія, тѣ дѣйствувать върхъ насъ, както казва Тиндалъ, че подѣйствувала върхъ него манорка-та Швейцарско млѣко прѣди да ся качи на "Вайсхориский-тъ" върхъ — то влѣто нови сили въ мускули-тъ му за трудно-то му въскрѣшане. Ний щѣме да прѣсхнемъ и да изсхнемъ отдавна, ако Иисусъ Христосъ не поддържаше потокъ-тъ на благодатъ-та да тече въ дълбоки-тъ мѣста на душа-та.

Вода-та е най-простий отъ елементи-тъ, и шия-ние-то е най-простий отъ всички процесъ. Даже и нѣми-тъ скотове тамъ на онзи хълмъ знаатъ гдѣ и какъ да утолятъ жажда-та си. Съ равна просто-та и вѣра-та привлича живи-тъ думи Христови, жива-та радостъ и жива-та сила. Никой безвѣр-никъ не може да отговори на този доводъ, че Иисусъ Христосъ е съвършено удовлетворяющъ Спасителъ. Думи-тъ Му отивать на право-то мѣсто и на болки-тъ на сърдце-то. Любовь-та Му покорява и мя прави да ся срамувамъ отъ себелюбие-то си. Очистилюща-та Му благодатъ е единичка-та ми чистота, и Неговъ-тъ животъ въ мене е единичка-та ми надежда за единъ безконеченъ животъ на небе-то.

Стари Памятници въ Карнакъ, Съверна Франция.

Картина-та на отерѣщна-та страница прѣдставява пѣкони отъ най-стари-тъ и най-забѣлѣжителни-тъ памятници въ Карнакъ, Нормандия, Съверна Франция. Тѣзи памятници състоятъ отъ три главни групи *менхири* или голѣми исправени камѣне, всяка група раздѣлена отъ друга-та съ едно расстояние около 10 минути пѣтъ, но помежду групи-тъ ся нампратъ уединени камѣне, което показва че порядица-та била едно врѣме послѣдователна. И дѣйствително разрушителность-та, която прѣзъ минали-тъ вѣкове е дѣйствувала врѣхъ тѣзи памятници, не ни дава възможность даже да си прѣдставимъ какъ сж били първоначално наредени тѣзи голѣми камѣне. Жители-тъ на околия-та сж ги считали като стояща карьера отъ строителенъ материялъ, отъ който можтъ да ся ползватъ безъ да сж принудени да копажтъ; и села, церкви, чифлици, на всякъдѣ изъ околия-та ся строятъ отъ тѣзи Келтиски обири. Най-послѣ, обаче, обиръ-тъ е прѣстаналъ и останки-тъ сж наредени между "исторически-тъ памятници," и за напредъ сж сравнително безопасни.

Що сж означавали, какви сж били тѣзи памятници, никой не знае. Прѣданне-то едва ли е чудно, което ги прѣдставлява като войска отъ язически войници, прѣобърнати въ камѣне, отъ главний-тъ святия на околия-та, когото ужъ гонили кѣмъ море-то. Нѣкои си мислѣтъ, че тѣ съставляватъ единъ видъ свѣти мѣста, дѣто Друнди-тъ сж събирали на поклонение; по повечето нови изслѣдователи мислѣтъ, че тѣ сж редове надгробни памятници и ископани-тъ изотдолу останки вижда ся да потвърдаватъ това прѣдположение.

Спасенъ чрѣзъ една духовна пѣсень.

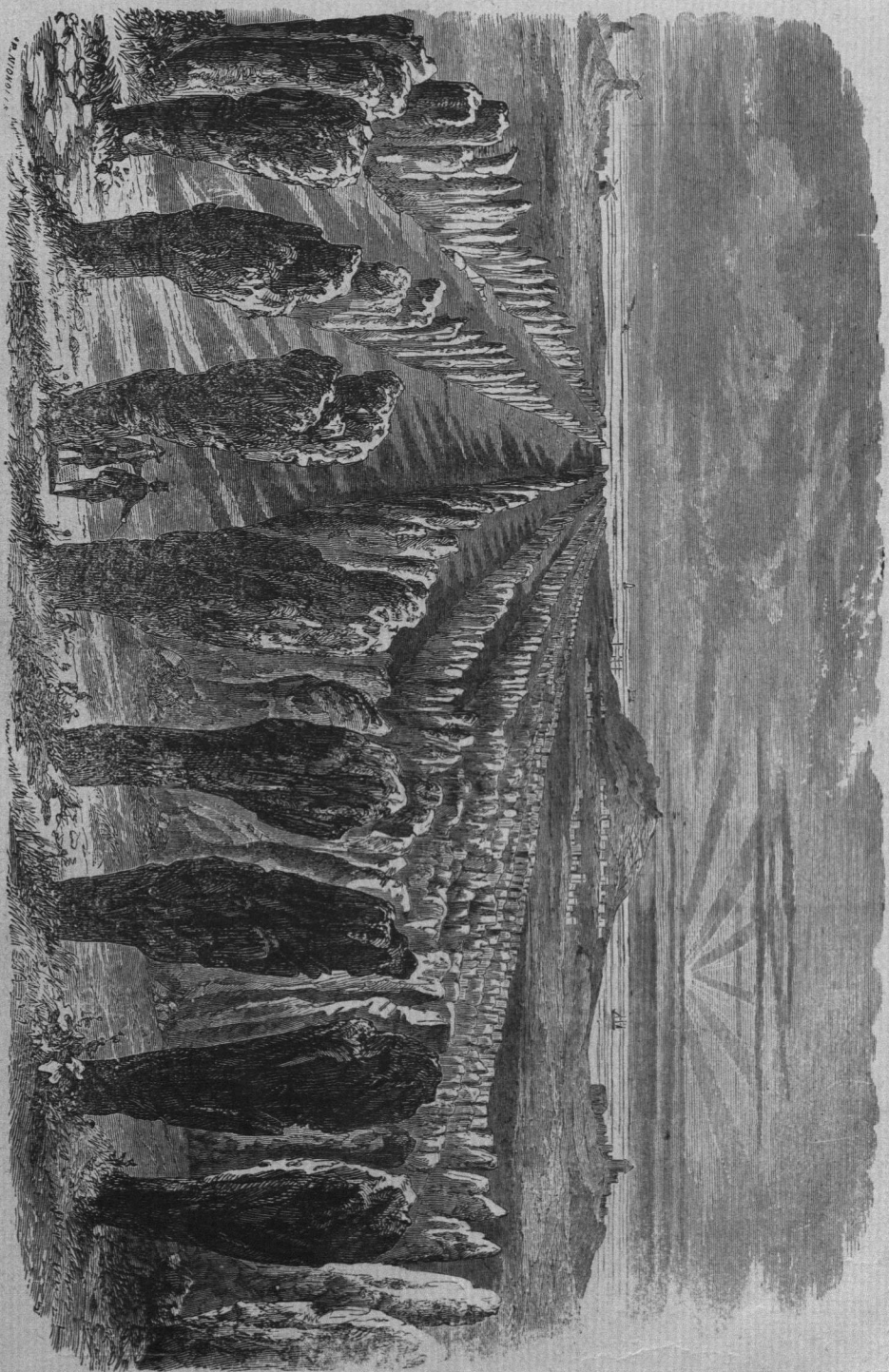
Нѣколцина туристи (пжтници) образувахъ часть отъ една голѣма дружина събрана на куверта-та на единъ увеселителенъ параходъ, който ся движеше полєка надолу по рѣка-та Потомакъ (Америка) една прѣкрасна лѣтна нощъ въ 1881 год. Единъ господинъ, който отъ послѣ придоби национална репутация като евангелски пѣвецъ на духовни пѣсни, бѣше въсхитилъ дружина-та съ пѣние-то на нѣколко добръ познати духовни пѣсни, отъ които послѣдняя-та бѣше сладостна-та просба, тѣй мила за всякой християнинъ, и която захваща съ думи-тъ "О Спасителю Христе." Пѣвецъ-тъ испѣ първи-тъ два стиха доста прочувствено съ особенно ударение на послѣдний-тъ редове, като плѣни всяко сърдце. Едно млчание ся бѣше въдворило между всички-тъ слушатели, което млчание не ся прѣкъснѣ нѣколко минути

слѣдъ псезвание-то на музикални-тъ звукове. Тогазъ единъ господинъ си проправи пѣтъ прѣзъ събрание-то, исправи ся прѣдъ пѣвецъ-тъ и му каза: „Извинѣте, Господине, но зехте ли вий дѣятелно участие въ послѣдня-та (междусобна) война?" "Да, Господине," учтиво отговори пѣвецъ-тъ, "азъ ся бихъ подъ Генералъ Гранта." "Е, добръ," продължи първий-тъ говорителъ съ една въздишка, "азъ ся бихъ отъ друга-та страна, мислѣ, даже увѣренъ съмъ, че бѣхъ близу до васъ една свѣтла нощъ, нѣщо прѣди осемнадесетъ години. Нощъ-та много приличаше на тази. Ако не ся много лѣжж, вий бѣхте поставенъ на караулъ. Ний, южни-тъ, имаме тежка работа да вършимъ, и вий бѣхте единъ отъ неприятели-тъ. Азъ припѣляхъ до повѣреный-тъ вамъ постъ съ убийствено-то си оружие въ рѣка; сѣнки-тъ мя скрихъ. Като вий ходяхте на горѣ на долу, вий пѣяхте ниско гласъ-тъ на пѣсень-та, която токо що испѣхте. Азъ издигнахъ пушка-та си и замѣрихъ на сърдце-то ви, и бѣхъ избранъ отъ командантина си за тази работа, защото бѣхъ добръ нишанджия. Тогазъ въ тиха-та нощъ екнахъ думи-тъ:

Скрий мя О Спасителю,
Въ мли-тъ си перси скрий.

Отговори ся на молитва-та ви. Азъ не можамъ да стрѣлямъ слѣдъ това. И никакво нападение не ся направи на лагеръ-тъ ви оная нощъ. Вий бѣхте чловѣкъ-тъ на когото азъ пощадихъ живота." Пѣвецъ-тъ стисна рѣка-та на горкий-тъ си братъ, и каза много прочувствено; „Азъ помнѣ много добръ оная нощъ, и много добръ помнѣ обезсърдително-то си осамотено чувство, съ което излѣзохъ на длѣжностъ-та си. Азъ знаяхъ, че постъ-тъ ми бѣше много опасенъ, и азъ бѣхъ по-отпадналъ духовно отколкото помнѣ да съмъ билъ прѣзъ кое да е друго врѣме на служба-та си. Азъ тѣпчяхъ опрѣдѣленно-то си мѣсто, като мисляхъ за домъ-тъ си, за приятели, и за всичко що е мило на живота. Послѣ мисль-та за грижа-та на Бога за всичко що е Той създалъ, ми дойде съ особена сила. Ако Той ся грижи за врабчета-та, колко повече за чловѣка, създаденъ въ Неговъ-тъ образъ; и азъ испѣхъ пѣсень-та на сърдце-то си, и не бѣхъ вече самъ. По кой начинъ Богъ отговори на молитва-та ми азъ не знаяхъ до тази вечеръ."

Проста покорность на Божий-тъ законъ не може да докара миръ на умъ-тъ, първо, защото съвършенна покорность никогa на дѣло не ся постига отъ нѣкой Християнинъ; и второ, защото миръ на умъ-те ся общава въ слово-то само чрѣзъ вѣра въ умилостивително-то дѣло на нашии-тъ въскрѣсналъ Искупитель. Както казва Павелъ: „Оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога чрѣзъ Господа нашего Иисуса Христа."

Стари Паметници въ Карнакъ, Сѣверна Франція.

Великий-тъ Даръ.

Какво насърчение имаме да дохождаме за прощение при прѣстолъ-тъ на благодать-та? Каквото и да е състояние-то ти нѣма нужда да страшиш. „Ако и да сж грѣхове-тъ ти като румено,” ако ти дойдешъ при Христа, ще бѣдятъ „бѣли като вълна.” Най-голям-тъ грѣшникъ сж поканени. Може ли да има такъвъ голѣмъ грѣхъ, който да не може да ся очисти отъ Христова-та кръвъ? О, нѣма толкозъ лоша вина и опасанство въ грѣшно-то човѣческо сърдце, колкото има благодать и благодѣтели въ Христа. Нѣма болестъ толкозъ лоша, която Той да не може да излѣчи. Нека бѣдѣ колкото можешъ, пакъ нѣма причина отъ Божие-то Слово, дѣто азъ да не отидѣ при Христа за спасение. Той не изпѣжда никого. Неговото проглашение е: „О, вий, които сте жедни, елате всички при водитѣ, и вий, които нѣмате сребро, елате, купѣте та жадте; ей, елате, купѣте вино и мѣко безъ сребро и безъ плата.” „Който иска, нека дойде.” Що искашъ повече? Покаяна-та не може да бѣде поясна. И тѣй, ако ти не си спасенъ, явно е, че нѣмашъ желание за спасение, защото ако имашъ воля имашъ и поручателъ. Недѣй казва, „Дошелъ бихъ, ако имашъ толкова смирение и толкова вѣра,” ащото това би значило да правимъ условие съ Христа. Ако кажеше Богъ: „Ти трѣбва да Мя любишъ, и Азъ ще ти простя,” то това щѣше да бѣде размѣна, а не даромъ дарованне. Далечъ да бѣде такава мисль! „Който, иска, нека дойде,”

Така да просвѣтне Ваша-та Видѣлина.

Единъ Японски сенаторъ напоследѣкъ ся сдобилъ съ единъ екземпляръ отъ едно тълкованне на една часть отъ Библия-та. Като го прочелъ внимателно, той казалъ, че Християнство-то било хубаво нѣщо по теория, но въпросъ-тъ билъ, Дѣйствиува ли то и на практика? Като мислялъ веднѣжъ така, той останалъ недоволенъ отъ живота си, и въ това си състояние той прѣдприелъ едно пътешествие отъ Окаяма до Озака. Въ сѣщия-тъ параходъ била Г-ца Барроузъ, и той ся научилъ, че тя била Християнка, и заради това ѝ наалюдавалъ. Обноска-та ѝ направила толкова впечатление, щото, ако и ни една дума да не ся разбѣнила помежду имъ, той ся увѣрилъ, че Християнство-то било тѣй право на практика, както е добро по теория, и като ся върналъ у дома си, той потърсилъ единъ миссионеринъ публично исповѣдалъ вѣра-та си, и отъ тогазъ е билъ дѣятеленъ и въ убѣждаванне други. Г-жица

Барроузъ не е знала, че ѝ наалюдавалъ другъ, или че нѣщо запяло отъ обноска-та ѝ. Ако тя ся бѣше отнесла тѣй както ся отнасятъ много членове на църква-та, когато сж далечъ отъ дома си, този Японски сенаторъ щѣше да добне отвращение, и щѣше по всяка вѣроятность да направи това заключение, че Християнство-то може да е добро по теория, но не и на практика. Ний никога не знаемъ какви очи ни гледатъ. „Така да просвѣтне вашата видѣлина.”

Най нужни-тъ Слова въ Църква.

Г-аъ Глядстонъ, знаменитий-тъ Английски държавникъ, казва слѣдущи-тъ забѣжителни думи по този важенъ въпросъ:

„Едно нѣщо само имамъ противъ священнопроповѣдници-тъ тѣй по градове-тъ както и по села-та. Мисля, че тѣ не сж довольно строга къмъ слушатели-тъ си. Тѣ не прѣдставятъ довольно силно прѣдъ душите и съвѣсти-тъ имъ нравствени-тъ имъ обязанности, не имъ помагатъ да испытать сърдца-та си, и да привеждатъ цѣлпий-тъ си животъ прѣдъ сждовини-то на съвѣст-та. Слова-та отъ които има най-голяма нужда сж този разрѣдъ слова. Отъ таква слово ся докачялъ прѣди много врѣме Лордъ Мелбурнъ. Единъ день той ся вращалъ отъ една селска църква много разсърденъ. Като намѣрилъ единъ прѣятель, той извикалъ: „Много ми е мѣчно. Азъ съмъ всякога поддържалъ църква-та. Но много е, наистина, мѣчно, да слуша човѣкъ таква слово, каквото това, което чухме тая заранъ. Знайте ли, че проповѣдникъ-тъ настоя, че религия-та трѣбва да ся прилага на частний-тъ животъ на всякой човѣкъ? Но това е именно проповѣдване-то, което менъ ся най много прави, проповѣдване отъ което ся най много пуждають човѣци-тъ, и то е въ сжщо-то врѣме и проповѣдване, което най-малко имъ ся дава. Священнослужители-тъ ся божатъ да поставятъ вѣрно съ слушатели-тъ си. Г-нъ Спържонъ, признавамъ го това, не е билъ такъвъ. Той бѣше добръ и храбръ мъжъ, и мой-тъ бѣлѣжки не ся отнасятъ до него. Но нѣма довольно отъ това сърдце-испитователно проповѣдване отъ наши-тъ амони.”

Една отъ най-голям-тъ причини за смущение въ този свѣтъ е навикъ-тъ, който иматъ хора-та, да говорятъ по-бържѣ отколкото мислятъ.

Първо-то гледание на боленъ.

Картина-та на тази страница представлява знаменитата Флоренцъ Нйтингейлъ като гледа първия-тъ си боленъ. Въ 1854 и 1855 год. тази млада Англичанка привлякла вниманието на Английското Правителство върху нуждата да се подобрятъ болници-тъ. Тойзи, който пише тѣзи редове, видѣ прѣдъ нѣколко мѣсеца въ Цариградъ, отъкъде Босфора, болници-тъ, дѣто прѣзъ Кржмската война тази жена гледала наранени-тъ и умирающи-тъ солдати, прѣнесени тамъ отъ боищото поле. Наши-тъ читатели ще да се интересуватъ да знаатъ, че оная млада жена, която сега е остарѣла, още дава наставления за болнична работа въ Лондонъ, ако и да е принудена да прави това отъ болно легло.

Въ всички цивилизовани страни има добри наредени болници за спромаси; има такива болници и за моряци и войници. Сега, както никога по-прѣди, въспитани жени се прѣдаватъ на добро-то дѣло — да си грижатъ за болни-тъ. Читателю, нѣма ли нѣщо, което и ти можешъ да направишъ за да намалишъ страдания-та на ближни-тъ си? Нека вземемъ за нашъ примѣръ добрия-тъ Самарянинъ въ слѣдующа-та прѣтча, казана отъ Господа Иисуса: "Человѣкъ нѣкой слѣзуваше отъ Иерусалимъ въ Иерихонъ, и налѣте на разбойници, които като го обржж, и наранихъ, отидохъ си и го оставихъ полумъртъвъ. А по случайю нѣкой си священникъ слѣзуваше по него пътъ: и като го видѣ минж отъ срещъ и заминж. Подобно и Левитъ нѣкой, като стигна на това мѣсто, дойде, видѣ, минж отъ срещъ и заминж. Но единъ Самарянинъ като пътуваше, дойде до него, и като го видѣ, смилъ ся, и пристъпа та привързавани-тъ му, като възливаше масло и вино; послѣ го въскочи на добитък-тъ си, та го занесе на гостиница-та, и пригоди му. И на утрешния-тъ день когато си похождаше, извади та даде два липара гостинику, и рече му: Пригодявай му; и каквото повече изживишъ, азъ на връщанне ще ти платя.

И тъй отъ тѣзи трима-та кой ти ся вижда да е билъ ближекъ на впадакливъ-тъ? (Лука 10; 30—37).

Едуардъ Перонне.

Стогодишница-та на смъртъ-та на Едуардъ Петовиѣ, авторъ-тъ на безсмъртна-та Английска священная пѣснь, "All hail the power of Jesus' Name" (Блажено да е име-то, и пр.) ся е държала наскоро въ г. Кавтербѣри. Перонне билъ съитъ на Шорхамскій священникъ, великъ приятель на Нонна Веслей. Той ся установилъ въ г. Каутербѣри, и билъ първий пастаръ на църква-та на Графия Хантигдонска. Единъ хубавъ старъ столъ, за който казватъ, че е билъ употребяванъ отъ него, ся съхранява въ черковно-то скривалище, и е интересна остатка. Перонне билъ погребенъ въ пещера-та на Кавтербургска-та Съборна Църква.

Открытие-то на Вѣра-та.

Кастелярь въ блѣскаво-то си “Жизнеописание на Христофора Колумба,” което сега се обнародва въ Американско-то периодическо списание “Century,” ся издига до великотино краснорѣчие, когато той описва герой-тъ си при постигане на надежди-тъ му, какъ излиза отъ корабъ-тъ, и си издигната мина се присъединява съ последователя-тъ си въ пѣнието на хвалебна къмъ Бога пѣсень. Като размислява върхъ безсмъртна-та сцена, той извика: Чудо-то ся най-послѣ извърши; и извърши чрѣзъ вѣра,” и послѣ, слѣдъ като привежда една мисль отъ Шиллера, той сключва глава-та съ тази висока дань къмъ сила-та на вѣра-та: “Когато погледнѣх на това велико дѣло, най-живий-тъ очевиденъ и сияющъ урокъ, който то носи е въстържествуване-то на вѣра-та. За прѣминуване море-то на живота, нищо не е достатъчно освѣтъ—корабъ-тъ на Вѣра-та. Въ оный корабъ несъмнѣвающия ся Колумбъ отплува, и на края на пѣтешествие-то си намѣри новъ свѣтъ. Ако оный свѣтъ не бѣ съществувалъ тогавъ, Богъ щѣне да го създаде въ самотия-та на Атлантическия Океанъ, ако не за друга цѣль, то поне за да награди вѣра-та и постоянство-то на оный великъ мжжъ. Америка ся откри, защото Колумбъ притѣжаваше жива вѣра въ свой идеалъ, въ себе си и въ своя Богъ. Това ни напомнява заеднадесета-та глава на Послание-то къ Евреемъ.

Безопасни ли сме?

Една госпожа казала една сладка повѣсть, която пояснява що значи да имаме Христа помежду себе си и всяко друго щѣщо. Тя казала, че ся събудила отъ твърдѣ страшенъ шумъ като кълване, или нѣщо подобно, и като станала, видѣла една пеперудка да хвърчи уплашена отъ вътрѣ прозореца по джамове-тъ, и отъ вънъ едно врабче съ гагичка-та си ся стараяло да влѣзе. Пеперудка-та не виждала джамъ-тъ и очаквала на всяка минута да бѣде хваната, и врабче-то не виждало джамъ-тъ, и очаквало на всяка минута да хване пеперуда-та; но прѣзъ всичко-то врѣме оная пеперуда е била тъй безопасна, както ако бѣше единъ часъ на делечъ, по причина на джамъ-тъ между нея и врабче-то.

Тѣй е и съ Християни, които прѣбждватъ въ Христа. Негово-то присѣтствие е мѣжду тѣхъ и всяка опасность. Не вѣрвамъ, че Сатана разбира за тази могуща и невидима сила която ни покровителствува, иначе той не би употрѣбилъ напраздно усилия-та си за да ни придобие. Той трѣбва да е като врабче-то—той не ъ вижда; а Християнитѣ сж като пеперуда-та—тѣ не ъ виждатъ и за това ся плашжтъ, и съ страхъ хвържжтъ на горѣ на долу; но прѣзъ всичко-то врѣме Сатана не може

да ся прикосне до душа-та която има Господа Иисуса между себе си и Него

Веднѣжъ за всегда.

Нѣкой си билъ обвиненъ за нѣкакво си нарушение на закона. Сѣдия-та, който го сѣдилъ, билъ неговъ другаръ въ юношество-то му, съкласникъ въ училище-то и съучастникъ въ грѣхъ. Но благодать-та бѣше избавила одного и законъ-тъ бѣше хвалалъ другото.

Обвинений-тъ билъ осѣденъ Той очаквалъ едно смжмувание, или най-послѣ една лека прѣсжда. Най строга-та прѣсжда на законъ-тъ ся наложила—тежка глоба или затворъ.

Человѣкъ-тъ билъ спремахъ. Грѣхъ-тъ го бѣше държѣлъ, та трѣбваше да влѣзе въ затворъ-тъ. Но сѣдия-та, който искаше да покаже какъ му бѣше Богъ простилъ, слѣзълъ отъ сѣдейский-тъ си столъ, и веднага напълно платилъ глоба-та.

Человѣкъ-тъ ся почудилъ, по той билъ свободенъ. Чиновници-тъ на правосѣдие-то, които попрѣдя били противъ него—които щѣли да го прѣдадѣтъ на сѣдба-та му, изведнѣжъ ся обърпали отъ къмъ него—за да го защитжтъ и освободжтъ.

Най-широко-то изискване на законъ-тъ ся изпълнило, наложена-та за наказание глоба ся исплатила отъ сѣдия-та въ полза на прѣстѣпникъ-тъ.

Тѣкмо такава е и смъртъ-та Иисусова за душа-та, която вѣрва въ Него.

Г-нъ Спжржонъ върху свое-то погребение.

Въ Г-нъ Спжржопова-та книга подъ заглавие, “Тржби Вѣзвания за Християнска Енергия,” намиратъ ся слѣдующи-тъ пророчески думи относително негово-то погребение:—

“Слѣдъ малко ще има голѣмо стечение народъ по улици-тъ. Струва ми ся, че чувамъ одного да пита, ‘Защо чакатъ всички-тъ тѣзи хора?’ ‘Не знаешъ ли? Ще го погребжтъ днесъ.’ ‘Кого ще погребжтъ?’ ‘Г-нъ Спжржона.’ ‘Що! Този проповѣдникъ, който проповѣдваше на голѣми събрания ли?’ ‘Да; днесъ ще го погребжтъ.’ Това ще стане скоро. И когато видите да носжтъ кифуръ-тъ ми на пѣмий-тъ гробъ, желатъ билъ всѣки единъ отъ васъ, билъ той истиненъ Християнинъ или не, да бѣде принуденъ да каже, ‘Той много усьрдно съ ясни и прости думи и настоятелно ни е канилъ да не отлагаме испитвание-то на вѣчни нѣща. Той ни е умолявалъ да гледаме на Христа. Сега го вече нѣма, кръвъ-та ни не ще бѣде на него, ако ний погинежъ?’ Богъ да даде да не ся принудите да чуете горчиво-то изобличение на собствена-та си съвѣсть.”

Водачъ-тъ на Христианина.

Да слѣдва Христа — това е начало-то и конецъ-тъ на единъ християнскъ животъ.

Христосъ е водачъ-тъ, истински-тъ християнскъ патеководител-тъ показатели, Библия-та е водач-на-та книга — вий можете да се ползвате отъ всички-тъ.

Наший-тъ Водачъ върви прѣдъ насъ, прѣдвари наши-тъ нужди, помага ни въ наши-тъ брѣмена, отваря и обяснява значение-то на водач-на-та книга.

Какви патеководители сте вий? Знае ли пѣкой отъ живота ви, че слѣдвате Водачъ-тъ?

Кожото по-близу сме до нашия Водачъ, толкова по-пълно ще се повтори въ насъ Неговий-тъ характеръ.

Христосъ не е единъ отъ много водачи — Той е Водачъ-тъ.

Наший Водачъ отива на небе-то. Ако искате и ти да отидешъ тамъ, слѣдвай Го.

Ако тя попита пѣкой, защо ходишъ по този пътъ, посочи на Водачъ-тъ си, и кажи че е, защото Той ходи по този пътъ. Не може да се каже пѣщо по-добро за тебе отколкото, че ти ходишъ въ пътя, въ който ходи твой-тъ учителъ.

Ако си билъ скитателъ, чужденецъ въ чужда страна — ела при Тогова, който може и иска да ти води.

Той тя зове сега. Нѣма ли да послушахъ гласъ-тъ Му?

Не мисли, че можешъ самъ да се поправишъ пътя. Ти се нуждаешъ отъ водачъ. Ако би могълъ да се водишъ самъ, не щѣше да има Голгота.

Не може да бѣде твърдѣ желязо мѣсто-то, дѣто отива човѣкъ, ако той не се грижи по коя посока върви; и ако има водачъ, който знае добръ пътъ-тъ, безумецъ е този, който отхвърля услуги-тъ му.

Недѣй прави погрѣшка-та да мислишъ, че можешъ да Го слѣдвашъ въ Недѣленъ день, и да се скитаешъ на кждѣто искашъ прѣзъ остала-та частъ на седмица-та.

Господаръ-тъ носи Ключъ-тъ.

Умъ-тъ на единъ благочестивъ работникъ, на име Тирней, билъ много занятъ съ Божи-тъ пактища, които му се виждали пълни съ неистѣдуеми тайни. Два-та въпроса, "Какъ?" и "Защо?" били постоянно въ мисли-тъ му, било когато той испитвалъ живота си, или распорѣжданя-та на Провидение-то въ управлене-то на свѣтъ-тъ. Единъ денъ като посѣтилъ една фабрика за кордели, внимание-то му се привлѣкло отъ една извънредна машина. Безбройни колелета и хиляди конци се въртели по

всички направлениа; той не можалъ да разбере нищо отъ движениа-та ѝ. Казали му, обаче, че всички тѣзи движения били свързани съ центръ-тъ, дѣто имало санджкъ заключенъ. Като желалъ да разбере принципъ-тъ на машина-та, той попросилъ да види вътрешностъ-та на санджкъ-тъ. "Ключъ-тъ е у господаръ-тъ," билъ отговоръ-тъ. Тукъ си намиралъ отговоръ-тъ на всички-тъ му заплетени мисли. Да; Ключъ-тъ е у господаръ-тъ. Той нарежда и управлява всичко. Това е доволно. Каква нужда имамъ да знамъ повече? "И утвърди ги въ вѣкъ вѣка; туря редъ, който нѣма да прѣмине."

"Хубава-та Франция" завѣжда Пияници.

Английско-то Периодическо Списание, Fortnightly Review казва, че лудостъ-та се увеличава въ Паризъ съ тридесетъ на сто-тъ отъ 1872 до 1888 год. Д-ръ Гарвио, главни-тъ лѣкаръ на Градоначалство-то, казва, че напѣдъкъ-тъ на алкохолна лудостъ е билъ толкова бързъ, щото зло-то е сега два пъти по-прѣобладающе отколкото е било прѣдъ петнадесетъ години.

Тази поразителна бѣдѣжка се прави отъ списателъ-тъ на горѣспоменато-то списание: "Съчастникъ-тъ на двѣ трети отъ извършенитѣ прѣстѣпления, на които сами-тъ прѣстѣпници стоварятъ отговорностъ-та за злп-тъ си дѣла, и когато полиция-та никога не успѣва да открие, съществува. Този съчастникъ е алкохолъ-тъ. Той въздава върхъ чадото грѣхове-тъ на баща-та и корабда въ слѣдующий родъ убийствени истински."

Познато е че прѣзъ двадесетъ и петъ години имало е голѣмо увеличаване въ пиянство-то на най-силни-тъ дистилирани пития и такива вредителни смѣси на алкохолъ и разни отровни вещества като абсентъ. Едно врѣме слушахме да казватъ, че нѣмало пиянство въ Франция, и сегизъ тогизъ пѣкон естествено или своеволно слѣдъ пактникъ казва сжщо-то нѣщо. Франция бързо става една отъ пияници-тъ страни на земя-та.

Леки-тъ вина не възбравяватъ пиянство-то. Никой пияница не се връща нѣкога отъ най-силни-тъ пития на вино-то. Вкусъ-тъ на вино-то често усилавъ чрѣзъ прибавление на дистилирани ликьори, води къмъ послѣдни-тъ. Като направимъ нужди-тъ отстъпки за исклучение, бра-та и вино-то могатъ да се нарежтъ буквари-тъ на пиянство-то.

Талантъ-тъ е велико нѣщо, и истинскій гений може да бѣде по-великъ, но постоянство-то може да ги надмине и двѣ-тъ.

Нашето Изложение.

Читатели-тъ ни знаятъ, че нашето Първо Изложение ся отвори тържествено въ Пловдивъ на 15-ти миналий Августъ отъ Н. В. Князь-тъ съ слѣдующе-то слово:

“За първъ пжтъ отъ възраждане-то на Българскій-тъ Народъ, ний имаме щастие-то да присъства-ми на едно подобно тържество.

Не сме събрали тукъ за да славимъ нѣкой достопамятенъ денъ отъ наше-то далечно минало; не сме дошли тука за да празнуваме нѣкоя побѣда, придобита отъ кървави жертви на бойно-то поле; ний сме сж стекли отъ разни-тъ ягли на нашето мило отечество за да отпразнуваме великий-тъ день на Българскій-тъ трудъ, за да ся поклонимъ прѣдъ плодъ-тъ на Българско-то трудолюбие и на Българско-то умѣяние.

Господа, “съ плода-тъ на лице-то си ще ядешъ хлѣбъ-тъ си” е неизмѣнний законъ, който Всевишній е поставилъ за челоуѣчество-то въ пжтъ-тъ му къмъ напрѣдъкъ-тъ. Наше-то първо изложени-е доказва, че и нашия народъ върви по тржиливъ пжтъ, че и той неуморимо ся стреми да завземе почетно мѣсто въ история-та на подвизи-тъ за култура-та и цивилизация-та. Готовность-та съ която народъ-тъ ни зѣ участие въ това изложение, нагледно показва, че той високо цѣни тази безпумна слава, и че той на драго сърдце полага сжща-та ревность, сжщо-то постоянство въ служба-та на цивилизация-та, на култура-та и на напрѣдъкъ-тъ, както и въ зацита-та на своя-та политическа индивидуалность. Неупоримо е, Господа, че тази плодотворна работа, този благословенъ отъ Бога трудъ сж основн-тъ и на наши-тъ политически сполуки, сж сжщинека-та причина на уважение-то съ което България ся радва въ образований свѣтъ.

“Чувствамъ вътрешна гордость за гдѣто Всемогущий Богъ мя удостои да отворѣя това Първо Българско Изложение. То е една знаменателна епоха въ нашето възраждане. Съ него ся сключва единъ периодъ и *ся захваща нова ера*, прѣзъ която Българскій Народъ, съ постоянно старание и неуморимъ трудъ, ще си създаде едно по-честито бѣдѣще и ще принесе своя-та частичка отъ заслуга за прогресса на челоуѣчество-то.

Нека днешна-та блѣстяща сполука пасърдчи вси-ца ни да вървимъ въ бѣдѣще още по-бързо напрѣдъ, и да не оставаме дни-тъ да текжтъ безплодно.

Като благодарѣ на правителство-то си и на вси-чки-тъ мѣстни и инострани изложители за трудъ-тъ, който сж положили при създаване-то на това наше прѣдприятие, обявявамъ наше-то първо изложение за открито.”

Всѣки Българинъ има право да ся гордѣе съ

това наше първо изложение, и това не защото то ни показва много способни или искусни, но защото, както каза любимий-тъ ни Господаръ въ слово-то си при отваряне-то, “то сключва единъ периодъ а *захваща нова ера*, прѣзъ която Българскій Народъ съ постоянно старание и неуморимъ трудъ ще си създаде едно по-честито бѣдѣще, и ще принесе своя-та частичка отъ заслуга за прогресса на челоуѣчество-то” Изложение-то твърдѣ умѣстно “казва министръ Начевичъ” е народна *напрѣдварка*, между мѣстни-тъ изложители, съ цѣль да ся изучи нагледно днешно-то икономическо състояние на България, и да ся даде новъ потикъ на земледѣлческа-та и индустриална наша дѣятельность.

“Една отъ ползи-тъ на изложение-то,” каза единъ приятель, “етази, дѣто то ще дѣде възможность на мнозина изъ разни-тъ крайща на отечество-то ни, да ся виджтъ и да ся запознаятъ.” И дѣйствително тази възможность ся дава особено на изложители-тъ, които събрали отъ вси-чки крайща на мило-то ни отечество, присъствуваж на тържественно-то отваряние на Изложение-то и сега изучаватъ специално различни-тъ изложби. Втора-та полза отъ Изложение-то е, че то ще ни научи да имаме по-голъмо довѣрие въ себе си, като ни покаже *много по-способни и по-искусни* отъ колкото ся мисляхме. До сега ний мисляхме, че за почти вси-чко трѣбва да зависимъ отъ образовани-тъ народи, като много по-вѣщи и по-искусни отъ насъ, че ний не можемъ да конкурираме съ тѣхъ; но нашето изложение ни показва, че ний можемъ да произвеждаме по-добри и много по трайни килими отъ Европейски-тъ, и че Врачански-тъ коприени платове мжчно можжтъ да ся надминатъ даже и отъ искусни-тъ Европейци. Работа-та е, че ний не сме имали случай да ся развиваме и до сега не сме могли да покажемъ на други, що сме каджри да извършимъ. Въ наше-то първо изложение приятелски расположени-тъ къмъ насъ образовани народи виждатъ поручителство-то за наше-то скоронно развитие и усъвършенствование въ поле-то индустриални-тъ прѣдприятия, и заедно съ това тѣ виждатъ обѣщание-то за едно велико и славно бѣдѣще за Българскій-тъ народъ. Богъ ни е чудесно пазилъ до сега. Нека вси-чки ся питаеме, що иска Богъ отъ насъ като народъ, и нека вси-чки ся заловимъ да работимъ съ по-голъма енергия не само за индустриално-то, но и за нравственно-то си си въздигане.

Християнинъ-тъ може нѣкога да бѣде прославенъ, но прѣди това той трѣбва да бѣде искусенъ, испитанъ и раснижъ.

Често ся стараемъ да повлияемъ върхъ хора-та чрѣзъ това що говоримъ; но тѣ ще ни върватъ по това що вършимъ.

Спящий Часовий.

Повѣсть-та за прѣдсѣдателя Линкона и Вермонтеко-то момче, което било осъдено на застрѣляне, за гдѣто го намѣрили заспало на постъ-тъ му, е твърдѣ интересна и поучителна.

Младий-тъ момъкъ, на име Уйлямъ Скатъ, не билъ наученъ на лагерний животъ; той приелъ драговолю да земе мѣсто-то на единъ боленъ другаръ, който билъ опрѣдѣленъ на полска стража. На друга-та нощъ Скатъ билъ опрѣдѣленъ на сжца-та длѣжность, но намѣрилъ, че му било невъзможно да стои буденъ двѣ нощи наредъ. Другари-тъ му се постарали да го избавятъ, и отишли при Прѣдсѣдателя Линкона да ходатайствуватъ за живота му. Позволило ся на момъка да ся моли самъ за живота си.

Самий-тъ Скатъ разказва работа-та както слѣдва:

“Прѣдсѣдатель-тъ бѣше най-добрий-тъ чело-вѣкъ, що бѣхъ виждалъ. Азъ го познахъ изведнѣжъ отъ единъ Линконски медалъ, що бѣхъ носилъ дълго врѣме. Испърво ся по-оплашихъ малко; но Г-нъ Линконъ ми говори тъй успокоително, и тъй кротко, щото азъ скоро забравихъ страхъ-тъ си. Той мя расиѣта за всички у дома, за съѣди-тъ, за чифликъ-тъ, дѣ ся бѣхъ училъ и кои бѣхъ моптъ другари въ училище-то. Постъ той мя попита за майка ми, какъ изгледва, и менъ ми бѣше драго че можахъ да пзваджъ портрета ѝ отъ пазуха-та си и да му го покажж. Той ми каза, колко трѣбова да бѣда благодаренъ дѣто майка ми още бѣше жива, и какъ, ако да бѣше той на мое мѣсто, той щѣше да ся старае да ѝ направи да ся гордѣе съ мене, и никога да не ѝ причини скърбъ или съзѣи. Не можъ да помнѣи всичко, но всяка негова дума бѣше блага.

“Той не бѣше казалъ още нищо за ужасний утрешенъ день. Азъ помислихъ че причина-та трѣбова да е, че е толкова добросърдеченъ, щото не искаше да говори за това. Но защо говори той толкова за майка ми, и да не съмъ ѝ причинявалъ скърбъ или съзѣи, когато знаяхъ, че трѣбоваше да умрѣ на другий-тъ дѣнь! Но азъ мислѣхъ, че това е нѣщо което щѣше да си прѣмвие необиснено; и заради това азъ рѣшихъ да му кажж, че никакъ не ся чувствувахъ виновенъ, и го попитахъ не може ли да ся распореди тъй щото войници-тъ които ше ма застрѣлятъ да не бѣдѣтъ отъ наший-тъ полкъ. Това щѣше да бѣде най-мъчно нѣщо — да бѣдѣ застрѣляни отъ другари-тъ си. Тѣмъко когато щѣхъ да попросѣмъ тази добрина, той ся ясправи и ми каза ‘Момче, ясправи ся тукъ и погледни мя въ лице-то.’ Азъ направихъ както ми заповѣда. ‘Момче,’ каза той ‘ти нѣма да бѣдѣши застрѣляни утрѣ. Вѣрвамъ тя, като ми казвашъ, че не ти било възможно да стоишъ буденъ. Азъ ще ти ся повѣрѣж, и ще тя испратѣмъ назадъ при полкъ-тъ ти. Но азъ съмъ

вмалъ голѣма мъчнотня поради тебе. Припуденъ бѣхъ да дойдѣ тукъ отъ г. Уашингтонъ, когато имашъ много работа; и това което искамъ да ми каженъ е, какъ ше ми платишъ ти разноски-тъ?’ Гърло-то ми като че ся стиснѣ отъ нѣщо. Едвамъ можахъ да говорѣж. Азъ очаквахъ да умрѣж, знаете, и бѣхъ нѣкакъ си навикналъ да мислѣж за това. И всечко това да ся промѣни въ една минута! Но азъ ся поприбрахъ и казахъ, ‘Много Ви съмъ благодаренъ Г-нъ Линковъ! Надѣвамъ ся, че съмъ толкова благодаренъ, колкото може да бѣде чело-вѣкъ, за избавление-то на живо-та си. Но това ми дохожда виезашно и непадѣйно, нѣкакъ си. Азъ никакъ не очаквахъ такова нѣщо. Но има начинъ, по който ше можъ да ви платѣж и азъ ще го намѣрѣж слѣдъ малко. Имамъ малко пари въ снестовна-та банка. Мислѣж, че ше можемъ да земемъ малко пари съ цютека-та на чифликъ-тъ. Послѣ отъ плата-та ми ще дойде пѣнцо, и ако можете да почакаете до день-тъ за исплащанне-то, азъ съмъ увѣренъ, че и другари-тъ ми ше помогнатъ, и тъй, мислѣж азъ, че ше можемъ да съберемъ сума-та, ако не е повече отъ петъ, шестъ стотниъ долера (2,500 или 3,000 лева). ‘Но сума-та е много по-голѣма,’ каза той. Тогазъ азъ му казахъ, че не виждахъ сега какъ ше можъ да му ѣ исплатѣж, но увѣренъ съмъ, че ше намѣрѣмъ срѣдство — ако съмъ живъ.

“Тогазъ Г-нъ Линконъ турѣ рѣцѣ-тъ си на рамена-та ми, и мя изгледа въ лице-то, като да му бѣше жално, и каза: ‘Момче, разоски-тъ ми сѣ много голѣми. Приятели-тъ ти немогѣтъ ги исплати, нито пари-тъ ти въ снестовна-та банка, нито чифликъ-тъ, нито всички-тъ ти другари! Има само единъ чело-вѣкъ въ великий-тъ свѣтъ, който може да ѣ исплати, и име-то му е Уйлямъ Скатъ. Ако отъ днесъ пататѣкъ Уйлямъ Скатъ испълни длѣжность-та си, тъй щото ако бѣхъ тамъ при смъртъ-ти му и той можаше да погледне въ лице-то ми, както гледа сега, и да каже: ‘Испълнихъ обѣщанне-то си, и испълнихъ длѣжность-та си като солдатинъ, тогазъ дългъ-тъ ти ше ся исплати. Ше ли дадешъ това обѣщанне и ше ли ся стараешъ да го испълнишъ?’

“Казашъ му, че давамъ това обѣщанне, и че съ Божия-та помощъ ше го испълнѣж. Той исчезна изъ прѣдъ очи-тъ ми за всегда, но Богъ да мя забрави, ако азъ забравѣмъ нѣкога добри-тъ му думи или обѣщанне-то си!’

Разлика-та.

Божии-тъ герои служѣтъ Нему; а свѣтски-тъ, на себе си.

Божии-тъ герои търсѣтъ честь-та, която Той дава; свѣтски-тъ, тая която земя-та дава.

Божии-тъ герои спасяватъ чело-вѣци; земни-тъ

тъ убиватъ ищетъ, и това тѣ го наричатъ военна слава.

Божии-тѣ герои "Когато влѣзе Царь-тъ имъ" ще Го чуятъ да казва: "добръ" и "ела;" земни-тѣ ще Го чуятъ да казва: "махни се."

Божии-тѣ герои ще носятъ славенъ неповѣх-нуваемъ вѣнецъ.

Земни-тѣ ще носятъ повѣхнуваемъ вѣнецъ тука — но ще бѣждатъ безъ вѣнецъ, безъ жилище и безъ Христа въ вѣки.

Какъвъ искашъ да бѣдешъ ти?

Езикъ-тъ.

Че езикъ-тъ е оръдие отъ голѣма сила ся вижда отъ епитети-тѣ, които му ся даватъ въ разни-тѣ мѣста на Библия-та, дѣто ся той описва.

Той ся нарича бичъ, ехидна, лѣскатель, одумникъ, прѣлѣститель, измислителъ на зло, остръ мечъ, лѣжливъ, зълъ, огънь пояждающъ, стрѣла устрѣлена, никой не може да го укроти, неудържимо зло, плень съсъ смъртоносенъ ядъ.

Ужасно притѣжание наистина! Человѣкъ би ся почти страхувалъ да си има свой езикъ, и още повече би ся той страхувалъ да има съсѣдъ-тъ му такъвъ езикъ.

Но за добра честь и по-добро вѣщо може да ся каже за него, което е пакъ напълно истина. Отъ езикъ-тъ пливзатъ и благословения и проклѣтии: "Съ него благославяме Бога и Отца, и съ него кълнемъ чловѣци-тѣ, създадени-тѣ по подобию Божию." Като оръжие за благославяние той е тѣй силень както е и за зло; и тукъ има голѣмо насърдчение за насъ както и надѣжда по отношение къмъ съсѣди-тѣ ни отъ които ся толкова страхуваме.

Употрѣбение-то на езикъ-тъ е истински показателъ на личний характеръ, защото е само-то оръдие за изразяване това което е въ сърдце-то или мисль-тъ. "Какъ можете да говорите добро, като сте лукави? Защото отъ прѣпълнение-то на сърдце-то говорятъ уста-та" "Добрий-тъ человекъ отъ добро-то съкровище на сърдце-то си износя добро-то; и злий-тъ человекъ отъ зло-то съкровище на сърдце-то си износя зло-то."

Въ петнадесетий псаломъ ся даватъ качества които "прѣбѣждатъ прѣдъ Бога за всегда, и едно отъ най-главни-тѣ отъ тѣзи е истина отъ сърдце-то, душевна цѣлостъ, която не позволява на человекъ да "одумва съ езикъ-тъ си," нито да приима "укорение противъ ближния си," но "който ся кълне за повреда на себе си и не ся помѣта."

Апостолъ Павлъ ни казва, че който обуздава езикъ-тъ си, той е съвършенъ мъжъ — то естъ силенъ и добръ развитъ характеръ, способенъ да владѣе себе си всѣко въ отношение, защото въ него е младичество-то на високъ принципъ, "мъдростъ-та която иде отъ горѣ" "И безумий-тъ, когато мълчи,

счита ся за мъдръ, който затваря уста-та си за разумень."

Има особенни обѣщания дадени на тѣзи които несправедливо страдатъ отъ това "неудържимо зло." "Отъ бичъ на езикъ ще бѣдешъ упазенъ;" "Ще ги скриешъ въ покровъ-тъ на прѣсѣктание-то си отъ ухищрения-та на чловѣци-тѣ; ще ги скриешъ въ скпия отъ прѣвѣрканья-та на езици."

Колко блаженно е да тичаме при това приобѣщение, даже посредъ бърборание-то, което вѣваме сила да контролираме.

Но сщий-тъ този езикъ, за който ся казватъ такива тежки вѣща, има и неограничена сила за добро: "Сладкъ езикъ е дърво на животъ." О, сила-та на блага дума! сладость-та и исцѣление-то на мекъ отвѣтъ! утѣшение-то и помощъ-та на една дума на вѣре на тогава, който е утрудненъ! Псалми-тѣ сж пълни съ изречения, които призоваватъ уста-та, устни-тѣ, езикъ-тъ, да прославяватъ Бога: "Езикъ-тъ ми ще прѣговоря твоя-та правда, и твоя-та хвала всякой день;" "Отвори устни-тѣ ми, и уста-та ми ще възвѣстятъ твоя-та хвала." "Рекотъ, ще внимавамъ въ пѣтица-та си за да не съгрѣшя съ езикъ-тъ си."

Германска-та Императрица ся види живо да ся интересува въ проповѣждане-то на Евангелие-то. Когато била въ Цариградъ прѣди нѣколко мѣсеца, тя отказала много скъпоцѣвъ подарѣкъ отъ безцѣвни камѣни отъ Султана-тъ, но попросила, като лична добрина, позволение да издигне Протестанска църква въ г. Вилеемъ; разбѣра ся, това позволение ѝ ся дало. Прѣзъ дѣтъ години Императрица-та е била покровителка на Германско-то общество за съграждане нови църкви. Императорътъ е далъ 100,000 марки (Германска-та марка е около 1 левъ и 25 стот.); частни лица и корпорация сж дали споредъ сили-тѣ си. Императрица-та е напоследѣкъ обнародвала едно "Заявление" относително това дѣло и бѣдѣщия-тъ му усѣхъ:

"Това дѣло ся върши съ надѣжда, че евангелие-то на Исуса Христа, Спасителя и Искушителя нашего, ще може всѣкога да ся проповѣдва въ чистота-та си въ наши-тѣ църкви, и тайнства-та да ся извършватъ споредъ първоначални-тѣ имъ цѣли, тѣй щото всички, които гладуватъ за вѣченъ животъ, да ся називава въ наша-та свѣта вѣра чрѣзъ духа святаго. Въ тази смисль, азъ съмъ влѣзла въ това дѣло, и съ това си заявление искамъ да свидѣтельствувамъ прѣдъ свѣтъ-тъ, че това дѣло ся прѣдприема за слава на Бога прѣдъ когото съ смирение ся покланямъ, и комуто посвѣтявамъ венчкий-тъ си животъ. Блаженно да бѣде името Му въ Исуса Христа Господа нашего." **Августа Виктория.**

Германска Императрица и Пруска Кралица

За Млади-тѣ.

Краснописание.

Въ библиотека-та на Холандъ Хаусъ, близо до Лондонъ, има добръ удостоверяно копие на думп-тѣ и музика-та на Метастасио, преписани отъ Жакъ Жакъ Руссо, когато оня извънреденъ мъжъ се прѣплетавалъ чрѣзъ прѣписване копия по тозиначиѣ. Почеркъ-тъ е много хубавъ щото прилича на хубаво гравировано писмо.

Когато Едгаръ А. По, Американскиятъ поетъ, билъ младежъ неизвѣстенъ още на книжовна-та слава, той ся надѣвалъ за една награда отредена за най-добра-та повѣсть. Почеркъ-тъ мубилъ толкозъ ясенъ, толкозъ хубавъ, щото прочитание-то на ржкописъ-тъ, който той поднеслъ, далечъ отъ да бжде трудно, било положително удоволствие, и до голѣма степенъ повлияло върхъ сѣдип-тѣ да рѣшиятъ въ негова полза.

Почеркъ-тъ на единъ чловѣкъ въ негово-то отсѣствие е това що е негово-то облѣкло, когато той присѣтствува. При все това мнозина, които много ся грижатъ за облѣкло-то си, никакъ не ся трудятъ да иматъ добръ почеркъ, когато пишатъ. Ржчно искусство не е дарба на вдъхновение-то. Всѣки знае, че тѣзи, които желають да иматъ хубавъ почеркъ трѣбва често да въртятъ перо-то и да приведатъ въ съвършено обучение мускули-тѣ на мишца-та и ржка-та. Момчета, обучавайте ся грижливо въ краснописание за да имате добръ почеркъ.

Почитайте Любезна-та Стара Майка.

Почитайте любезна-та стара майка. Врѣме-то е распрѣснало снѣжни-тѣ къдри по чело-то ѝ, но не е ли сладка и хубава сега?

Устни-тѣ сж тѣки и вдлбнжти, но тѣзи сж устни-тѣ, които сж цѣлували много толики сѣзипи отъ дѣтеки-тѣ ви бузи (стрики), и тѣ сж най-сладки-тѣ устни на свѣтъ-тъ. Око-то е мракаво, но то свѣти съ нѣжно-то спяние на свята-та любовь, която вкога не отпада. О, да, тя е любезна стара майка. Пѣсѣци-тѣ на врѣме-то сж почти истекли, но колкото слаба и да е, тя отива по-далечъ и слиза по-доду за васъ отъ кой да е другъ на земя-та. Вий не можете да ходите въ една полунощъ, дѣто тя да не може да ви види; не можете да влѣзите въ тъмница чийто желѣзни прѣгради да могатъ да ѝ държатъ вътъ; не можете да ся качите на нѣкое високо бѣсѣло, дѣто да не може тя да го стигне за да ви цѣлуе и ви благослови за доказателство на неумирающа-та си любовь, когато свѣтъ-тъ ви прѣзре и остави, когато ви остави настрана да умрѣте незабѣлзани, любезна-та стара майка ще ви прибере въ слаби-тѣ си обятия, додѣ почти забрави-

те че душа-та ви е обезобразена отъ пороци. Водѣте ѝ нѣжно и развеселявайте дии-тѣ на старота-та ѝ съ свята прѣданность.

Лондонски-тѣ Бездѣлници.

Г-жа Хенри М. Стапли, жена на великий-тъ Африкански пѣслѣдователъ, е описала напоследѣкъ много добръ въ единъ отъ най-добри-тѣ вѣстници Лондонски-тѣ бездѣлници.

Български-тѣ момчета и момичета знають съвсѣмъ малко за трудности-тѣ на нѣкои момчета и момичета въ голѣми-тѣ градове на свѣта. Бездѣлникъ-тъ не обича работа, и додѣ е твърдѣ младъ изгубва сила-та да ся учи и желание-то да стане по-добръ. Той отива отъ злѣ на по-злѣ и много често става утвърденъ прѣстѣжникъ.

Но най, нечисто-то най лошо-то, най грозно-то бездѣлниче е драгоцѣнно. Въ всяка страна нѣма нѣщо по-сжкопѣнно отъ дѣца-та. Единъ денъ ще ни ся види странно дѣто сж ся отнасяли къмъ дѣца-та тѣи злѣ и небрѣжно. Въ тази и друга страна възможно е сега за почти всѣко момче да ся научи нѣкой полезенъ заналтъ или да ся учи за нѣкое почтено звание. Мжже-тъ, които ще управляватъ България слѣдъ нѣколко години сж Български-тѣ момчета, които сж сега въ училища-та.

Сънъ и Дѣйствителность.

Челъ сѣмъ за едно момче, което сѣнувало много забѣлжителенъ сънъ. Нему ся сторило, че дошелъ при него най-богатий-тъ чловѣкъ въ града и казалъ: „Дотегнали ми сж кжиа-та и широкый-тъ ми дворъ; земи ги и грижи ся за тѣхъ, ще ти ги дамъ.” Послѣ дошелъ единъ почтенъ сѣдия и казалъ: „Пеканъ ли да ми земеши мѣсто-то; омръзнало ми е да ходжъ сѣки денъ на сѣдилище-ео; ще ти дамъ сждейски-тъ си столъ, ако желаешъ да вършишъ моя-та работа.” Послѣ докторъ-тъ прѣдложилъ да му земе най голѣма-та практика, и да го остави

да си почине, и тъй пататъкъ. Най-послѣ ся явилъ и Дѣдо Грую и казалъ: "Викатъ мя да запълня гробъ-тъ на единъ пияница; дойдохъ да видя не шешъ ли да ми земешъ мѣсто-то въ тѣзи крачми и по тѣзи улици?"

Това е сънь, нѣ не е всячко сънь. Всѣко момче въ наше-то отечество днесъ, което ще порастне, очаква го една важна длъжностъ тъй вѣрно, като че единъ богатъшъ, сѣдия, доткоръ или пияница да стоеше при него, готовъ да му прѣдаде мѣсто-то си изведнѣжъ. Кое ще изберете, момчета? Има амвони, отъ които трѣбва да проповѣдватъ богобоязливи священнопроповѣдници, и хиляди други почетни постове; но има тъй сѣщо и тъмнични стаи и гробове на пияници. Кое избирате?

Истинска Учтивость.

"Моля, извинѣте мя," и съ една усмивка и едно издигане на шапка-та си, Христо Евтимовъ подаде на единъ старецъ, о когото ся бѣше случайно блъсналъ, баступъ-тъ, който той бѣше съборилъ отъ ржка-та му." "Повредихъ ли ви въ нѣщо?" Ний играяхме май небрѣжно."

"Нѣма нищо," каза старецъ-тъ. Момчета-та сѣ си момчета, и добръ е че сѣ си момчета. Нп-какъ не мя повредихте."

"Радвамъ ся да чуя това," и като си издигна пакъ шапка-та, Христо ся върна и ся прпсѣдип пакъ съ другари-тъ си съ които играеше, когато ся случи бѣда-та.

"Защо ся издигамъ шапка-та на онзи старецъ? попята другаръ-тъ му Кръстю Геровъ. "Той е Дѣдо Желю."

"Това не вреди," каза Христо, "Въпросъ-тъ не е да ли е той благороденъ, но да ли съмъ азъ такъвъ, и никой истинно благороденъ челоувѣкъ не ще бѣде по-малко учтивъ къмъ другито, защото носи проста дреха или продава зеленчуци по улици-тъ."

Повикайте мя.

Надзиратель-тъ на една фабрика, въ която имало повече отъ 70 работници, много ся грижалъ, щото извършена-та работа да бѣде колкото е възможно съвършенна. Но понеже мнозина отъ работници-тъ били млади и неопитни, той наредилъ да има електрическо копче до всѣки станъ. Той казалъ на ткачи-тъ си щомъ имъ ся побърка работа-та да натиснатъ копче-то и той щѣлъ да дойде. Едно младо момиче постъпило споредъ наставления-та. Щомъ ся побъркала работа-та, тя спрѣла станъ-тъ и повикала надзиратель-тъ. Той дошелъ и никакъ не ся показалъ сърдитъ или нетърпеливъ дѣто билъ смутенъ, но, благодарилъ на момиченце-то дѣто го по-

викало. Той знаелъ мъжнотия-та и управилъ работа-та. Друга работница по-стара и по-малко повѣрителна, постарала ся сама да ся управи работа-та. Но тя още повече ъ побъркала. Тя направила най-добро-то що можала. Тя казала това съ сълзи на надзирателя, когато той дошелъ и видѣлъ колко си била тя побъркала работа-та. Но неговий-тъ отговоръ билъ, "Да направишъ най-добро-то що можешъ значи да мя викашъ. Азъ съмъ тука нарочно за да помагамъ, когато ся нуждае нѣкой отъ мене. Азъ ще дойдъ щомъ видя, че има мъжнотия негдѣ защото ти знаешъ, че азъ съмъ отговоренъ за всяка-та работа що ся върши въ фабрика-та."

Не е ли и наше-то положение като положението на тѣзи ткачки? Ний всинца работимъ съзнателно или несъзнателно, волно или неволно на губер-тъ, който Богъ таче на вѣковний-тъ, станъ-тъ — на онзи показъ на Негова-та "многообразна мъдрость," който Той ще направи на власти-тъ и сили-тъ чрѣвъ Церква-та. Заради това Той ся интересува, дълбоко интересува въ насъ, въ това що вършимъ, и по тази причина Той иска да отиваме при Него съ всички-тъ си съмнѣния и страхове, както и съ всички-тъ си грѣхове, Той иска да бѣде нашъ помощникъ за да ся открие чрѣвъ насъ Негова-та слава. Заради това ний можемъ да вдемъ при Него както и момиченце-то, което натискало електрическо-то копче. Ний можемъ да кажемъ "Работа-та е Негова. Имаме право да Го призоваваме, и не струваме най-добро-то що можемъ, дѣто не сторимъ това."

Нека размислимъ въжхновенъ-тъ думи на 50-й Псаломъ. "Призови мя въ скърбенъ день; ще тя избавя, и ще мя прославишъ." Да, Богъ ся интересува въ избавление-то. Той иска да бѣдемъ мъдри, добри и честити, за да пояснимъ богатство-то на Негова-та благодать. Той иска да бѣдемъ свидѣтели прѣдъ други за Негова-та вѣрность на Негови-тъ обѣщания, за полза-та отъ благочестие-то. Този фактъ трѣбва да съживи наша-та вѣра и да ни направи настоятели въ молитва.

Зърна отъ мъдрость.

Божия-та страна по всѣки въпросъ е страна-та, която дияволъ-тъ не иска да земешъ.

Вода-та на живота ся дава даромъ, но коштува нѣщо за кърчагъ-тъ.

Челоувѣкъ, който не иска да бѣде честенъ прѣдъ Бога, не е достоенъ за повѣрение нигдѣ.

Дияволъ-тъ твърдѣ скоро намира работа приспособена за тогова, който на бързо ся обогатява.

Пастпреско посѣщение трѣбва да значи нѣщо повече отъ ѣденне пилета и говоране по политика-та.

Всемирна-та Церква.

Англичани-тѣ всегда практични, сѣ помислило да промислятъ за наставление въ свърѣженно-то богословие на пастирѣ-тѣ, принудени да живѣятъ далече отъ градове-тѣ, прѣснати по провинции-тѣ и села-та и немѣющи достатъчно пари за да си набавятъ книги и богословски вѣстници. Въ Оксфордскій-тъ Университетъ сѣ държатъ сегасъ тогисъ лекции по богословски-тѣ курсове, въ които лекция участвуватъ учени богословци, принадлежащи на 20 различни Протестантски церкви. Двѣ трети отъ программа-та била посветена на изсѣдване върху личность-та и дѣлото Христово.

Види сѣ, че и въ Япония сѣ пристигнали между тамошни-тѣ Евангелски Християни, разсѣлатели на доктринални плѣвели и сѣ прѣдизвикали схизми и кризис.

Туземни-тѣ Конгрегационалистски церкви за да покажатъ що вѣрватъ и що искагъ сѣ обнародвали слѣдующий символъ вѣри, който ний заемаме отъ единъ Френскій религиозенъ вѣстникъ:

1. Вѣрваме въ единъ само безконеченъ и вѣченъ Богъ, който е открилъ въ Библия-та като Отецъ Синъ и Духъ Святій.

2. Вѣрваме въ Исуса Христа, който, като бѣ Богъ, стаиъ человекъ, и който въскрѣснъ за спасение-то на единъ грѣшенъ свѣтъ, зѣ върху си наши-тѣ немощи, умрѣ и въскрѣснъ.

3. Вярваме въ Духа Святаго, раздавателъ-тъ на новий-тъ животъ.

4. Вѣрваме въ Библия-та, която сѣ е дала чрѣзъ влияние-то Божие, и която ни умудрява въ спасение.

5. Вѣрваме въ Свята-та Церква, въ кръщене-то съ вода, въ свята-та Господня Вечера, въ Господний-тъ день, въ вѣчный-тъ животъ, въ въскрѣсеніе-то на мъртви-тѣ, и въ награди съ наказания съобразни съ правда-та.

За Японци това е много хубаво.

Въ Руссия има повече отъ 200 религиозни секти. Ведно съ Римокатолици, Лутерани, Реформатори, Евреи, Мусулмани, има имена отъ всякъ видъ, като Старовѣрци, Скопци, Фивеланти, Духоборци, и пр.; но най много прѣслѣдвани-тѣ—тѣзи, на които най много сѣ противятъ и най-много напрѣдватъ—сѣ Евангелски-тѣ Християни, така наречени-тѣ Шупдисти. Прибѣгватъ до всякакви срѣдства за да ги уморятъ; тѣй напирѣтъ палага сѣ на всѣки пастиръ отъ Реформира-та церква, шомъ той испълни десетгодишна служба, да носи на върхна-та си дреха кръстъ; който пастиръ, даже по погрѣшка даде причастіе на единъ членъ отъ Православна-та Церква, излага сѣ на най строги наказания. Никакъвъ

прозелитизмъ, никакво събирание на воини помощи не сѣ позволява на Лутерани отъ Балтийскъ-тѣ провинции, даже и за страдающа-тѣ отъ гладъ не могатъ да събиратъ безъ особенно позволение отъ правителство-то, и работа-та е дошла до тамъ, щото единъ дѣлъ да сѣ заповѣди на Лутерански-тѣ церкви да благодарятъ Богу за обращение-то на една госпожа Лутеранка въ Православна-та вѣра.

При все това Библии сѣ стотни сѣ разнасятъ въ Руссия, и има дружба жельжпонтни и напарлунни които принасятъ безплатно колети отъ Св. Писание.

Това, което не могатъ още да сторятъ въ тази пещавна стравя политически реформи, нхиллизмъ-тъ и други, що го стори Библия-та, ако ревность-та на нейни-тѣ послѣдователи не намалѣе.

Великий-тъ Американскій проповѣдникъ, Талмеджъ, който ходилъ въ Петербургъ съ 155,000 лева събраи отъ него за страдаущи-тѣ отъ гладъ въ Руссия, и билъ приетъ любезно отъ Рускій-тъ Императоръ. наставенъ отъ него въ Петерховскій-тъ палатъ и прѣдставенъ на Императорско-то семейство. Императоръ-тъ ямалъ дълги разговори съ него по политически и религиозни въпроси.

Единъ старъ робъ на знаменитий-тъ Джеферсънъ Дейвисъ, водитель на Южни-тѣ държави на 1861 год. (които държави) сѣ тогасъ отцѣпихъ отъ Американскій съюзъ, во слѣдъ междусобна-та война (1861-1865 год.) пакъ сѣ присѣдинихъ съ съюзъ-тѣ) е привѣлъ Библия-та въ Свѣтцуский-тъ езикъ, който сѣ говори отъ 300 хиляди души въ Африка.

Вторий-тъ международенъ Конгресъ на Старо-Католици-тѣ сѣ е държалъ въ гр. Лунернъ, Швейцария отъ 12-й до 15-й того (м. к.) Присѣдствували членове отъ Старо-Католически-тѣ церкви на Швейцария и отъ други страни, и членове отъ Источни-тѣ и Западни церкви, организираны на сжша-та основа.

Въ послѣдний-тъ брой пѣвѣстихъ, че болшинство-то отъ държави-тѣ на Американскій съюзъ рѣшили въ полза на затваряние-то въ Недѣлний день на Всемирно-то Изложѣние въ Шикаго. Види сѣ обаче, че членове-тѣ на Управителна-та Комисія не били още съгласни по този въпросъ, и добри-тѣ Християни казватъ, че побѣда-та не може да счита сѣ за спечелена, додѣто Управителна-та Комисія не искаже положително рѣшение-то сѣ да затвори портъ-тъ на Изложѣние-то въ Недѣленъ день. Нѣкои отъ членове-тѣ на Управителна-та Комисія казвали, че щели да подадѣтъ промѣне на Американскій Конгресъ да го молятъ да оттегли рѣшение-то сѣ за въ полза на затваряние-то въ Недѣленъ день. Не е вѣрно, че Конгресъ-тъ ще стори това; но пакъ добръ струватъ добри-тѣ Американци, дѣто бдѣтъ по този въпросъ.

Наука и Механика.

Вървуя ся, че Китай има 20 пкти повече каменни въглища отъ цѣла Европа.

Хартия е била най-напрѣдъ направена отъ Китайци 220 години прѣди Р. Х.

Китайски-тъ бумажки сж съ червенп, бѣли и жѣлти бои съ златни букви и много красни рисунки.

Двадесетъ и петъ хиляди души работници работятъ на источниѣ отлѣтъ на Сибирскій-тъ жѣлѣзень пѣтъ, който ще ся свърши идуща-та есенъ.

Попечатели-тъ на Шейксспрово-то мѣсторождение сж купили къща-та на Анна Хатауей, въ Шотерп, Стратороръ на Авопъ.

Една машина, която употрѣбѣва притиснатъ въздухъ за своя двигателна сила, ся употрѣбѣва успѣшно по улпчани-тъ трамваи на единъ Американски градъ.

Работници, като копаали въ Аргосъ, стара-та столица на Пелопонесъ, открили основанне-то на Омерически храмъ, който билъ разрушенъ отъ огънь въ 429 год. прѣди Христа.

Единъ сапожникъ въ Берлинъ е изнамѣрилъ ходило за сапоги (кундурп) отъ некуственъ камъкъ състоищъ отъ цементъ и бѣлъ камъкъ. Казва ся че такива сапоги траятъ пѣколко години и сж еластични и леки за крака-та.

Въ IX столѣтне Европейски царие сж посяли дървени сапоги. И дѣйствително въ онѣзи врѣмена единъ монархъ не е приѣжавалъ нито половина-та отъ удобства-та и раскопшости-тъ, които най-простий-тъ селянинъ може сега да придобие.

Некуственно-то произвождане на скъпоцѣнни камъние достаточни голѣми за да ся употрѣбляватъ, ся е доказало възможно отъ олпѣти направени въ Глазго, Шотландия. Съвършенъ сапфиръ сж били направени, и други безцѣнни камъние.

Г-нъ Олфотъ, инспекторъ на телеграфи-тъ въ Парижъ, е успѣлъ да надвие на мѣнотниѣ-тъ до сега опитани при употрѣбление телефонтъ-тъ на дълги пространства подъ вода. За негова-та система, ся казва, че ще направи възможно да ся държи разговоръ мѣжду Америка и Европа.

Маркиез де Верана, потомецъ Колумбонъ, ще отвори Всемирно-то изложение въ Шикаго идущий м. май. Като е, обаче, много старъ и не може да пѣтува, маркиезъ ще натисне единъ електрически ключъ въ Мадридъ, гдѣ-то той живѣе, който ключъ като ще има съобщение съ подморска-та ортома,

ще тури въ движение машина-та въ Шикагоско-то Изложение.

Фабриканти-тъ на патентовани лѣкарства въ Англия обѣщавали да платятъ 100 Английски лири на тогози, който слѣдъ като земп тѣхно-то лѣкарство, придобие пѣкоя болестъ въ слѣдствие на простудяване. Една жена, която опитала тѣхно-то лѣкарство и послѣ истинала, поискала чрѣзъ сѣдилище-то гория-та сума, и Лондонско-то сѣдилище рѣшило фабриканти-тъ да ѣ дадѣтъ тази сума, повеже писмено-то прѣдложение, съ което ся съобразяла жена-та, ся състояло като коштратъ.

Наблюдения на планета-та Марсъ при Американска-та Обсерватория въ Перу, Южна Америка, гдѣ-то планета-та ся вижда почти надъ глава-та на человекѣ-тъ, сж били много по успѣшни отколкото въ Сѣверна Америка и Европа. Професоръ Пикерингъ, астрономъ-тъ при оная обсерватория, извѣстѣва за двѣ голѣми пространства близо до екватората на Марса, които сж постоянно спитъ. тѣ сж несъмѣнно морета. Той е сжщо забѣлѣжилъ бързо-то топление на свѣтъ близу до Южний Полюсъ на Марса, тѣй що въ продължение на единъ мѣсець свѣтъ бѣше исчезналъ отъ едно пространство четири пкти по-голѣмо отъ България.

Единъ писателъ въ едно Американско списание казва: "Способниѣ-тъ мѣжъ въ кое до е звание е рѣдкостъ. Способно-то момче е рѣдкостъ. Много трудно е да ся намѣри вѣрно момче за нѣкое писалище. или пъкъ способно момче да управлява една машина въ едно здание. Сжщпнеки добри работници сж редки. Ний по пѣкоганѣ мислимъ за прѣтрупани звапия или за извънредно много работници въ пѣкои зааятия. Доставка-та на способни и добри работници за каква да е работа е ограничена. Първоразрѣденъ надзирателъ на какъвъ да е заводъ твърдѣ мѣчно може да ся намѣри. Такъвъ нарѣдко остава безъ работа. Человекъ безъ работа е подозрителенъ. Най-добри-тъ и най-способни работници пѣлизатъ отъ работница-та — тѣ сж постоянни-тъ, мирни работници. Нѣма много такива въ кое да е завѣденне. Въобще единъ здраворазсѣдливъ человекъ може да избере единъ водителъ отъ едно голѣмо число человекѣ. Той ще ся нуждае отъ водителство, отъ помощъ и отъ търпение. Но той почти всякога ся намира. Когато такъвъ ся намѣри, велико-то дѣло ся е извършило. Единъ человекъ ся е издигналъ отъ по-ниско на по-високо мѣсто: небосклонъ-тъ му ся е разширилъ: свѣтъ тѣ е станалъ по-голѣмъ за него. При все това истинноспособниѣ-тъ человекъ е рѣдкостъ, и въ този благоденственъ народъ, той редко остава безъ работа."

Разни Новини.

Прѣз Октомврийскій тѣрмъ Русскій езикъ ще се прѣподава въ двѣ отъ Паризски-тѣ, колегии и ако опитъ-тъ сполучи, Русскій езикъ ще се постави на сѣщо-то равнище както Германскій и Английскій въ сръднѣ образование.

Ако трѣбва да се вѣрва на нѣкои Английски и Германски вѣстници една индустриална къща въ Берлинъ, която фабрикува електрически сѣрѣди, ужъ получила голѣма порѣчка за микрофони отъ Русско-то правителство. Тѣзи микрофони били назначени да се употрѣбаватъ въ затвори-тѣ за да се узнае що говорятъ затворници-тѣ помежду си.

Извѣстиватъ отъ Руссия, че ся рѣшило построяване-то на желѣзний пѣтъ отъ Самаркандъ до Ташкендъ, и ще ся свърши на държавни разходи въ пространство на три години. Отдавна проектирани-тѣ работи по прогация-та (напоявание-то) на частни-тѣ имущества на Русскій-тъ Императоръ на рѣката Мургабъ, близо до Мервъ, ще ся почнатъ идуща-та есень.

Четвъртий Международенъ Желѣзнопѣтентъ Конгресъ ся отвори на 8/20-й миналий Августъ въ Сан-Петербургъ, съ едно слово отъ Г-на Ватте, Министръ на Ижтица-та и Сѣобщения-та. Генералъ Натровъ билъ избранъ прѣдсѣдатель, и Г-нъ Де Лавелѣ, демораленъ секретаръ. На Конгресъ-тъ присѣтвували 75 чуждестранни прѣдставители. Всички-тѣ рѣчи сѣ държали на французскій езикъ. Французи-тѣ и членове-тѣ, които говорятъ Французски имать болшинство и види ся да нѣма Германци.

Международний-тъ Конгресъ на Общества-та за Миръ ся отвари на 9/21-й миналий Августъ въ Швейцария въ зала-та на Швейцарскій Парламентъ отъ Г-на Рюшоннѣ, бившій Прѣдсѣдатель на Швейцарска-та Конфедерация, и по настоящемъ членъ на Феодалинъ Свѣтъ.

Конгресъ-тъ избралъ Г-на Рюшоннѣ за прѣдсѣдатель, и Г-на Дюкманъ за Подпрѣдсѣдатель.

Всѣка отъ прѣдставлявани-тѣ чуждестранни държави си има свой подпрѣдсѣдатель.

Въ Вторникъ 22-й Августъ, Конгресъ-тъ рѣшилъ да ся учреди едно Постоянно Международно Бюро за миръ, което да има сѣдалище-то си въ г. Берлинъ.

Въ Сръда 23-й Августъ Д-ръ Мокстазъ, Редакторъ на Италианскій вѣстникъ "Секоло" въ Миланъ, челъ една скаска по Европейска-та федерация, като казалъ той шѣлъ да ся послѣдва отъ едно общо обезоружение по желаніе-то на сами-тѣ държави,

които сега били въоружени отъ нелп-тѣ до глѣва-та. Негово-то прѣдложение съ което той молилъ Обществото за миръ да съсредоточи всички-тѣ си усилия върху дѣло-то за образуване на една Европейска федерация, ся приело единодушно. Рѣшенія тѣй сѣщо сѣ приели и въ полза на едно общо обезоружение на сили-тѣ.

Управленіе-то на Английски-тѣ Пошти е турно въ обрашаване особенни картички, назначени да послужатъ особено на художници и изобрѣтатели. На една отъ тѣзи картички, която ся освобождава съ една марка отъ 80 стотинки, доволно е да ся изпълнятъ празник-тѣ мѣста на печатана-та форма съ полаганіе померъ-тѣ, щото тойзи който пише, да получи свободно на поща-та една екземпляръ отъ патента-та на която е далъ указание-то безъ да изпълнява други формалности.

Казватъ нѣкои, че Петъкъ билъ немашенъ день. Види ся това да не е всякога тѣй, както ся доказва отъ живота на Христофора Колумба.

Въ Петъкъ, на 3-й Августъ 1492 год. Христофоръ Колумбъ отплувалъ отъ Палосъ, Испанія за да открие Новий Свѣтъ; въ Петъкъ, на 3-й Октомврий слѣдъ едно плаваніе отъ шестдесетъ и петъ деия видѣлъ суша за пръвъ пѣтъ. Той трѣгналъ за къмъ Испанія въ Петъкъ, 4-й Январий 1493 год.

Единъ ученъ Германецъ направилъ издирѣваніе върху произхождение-то на диеншиятъ обичай за поздравляваніе чрѣзъ издиганіе на паника-та. Той казва, че тойзи обичай произхожда отъ старий-тъ обичай на робин-тѣ да си откриватъ глава-та прѣдъ свободни чловѣци, за да имъ покажатъ, че глава-та имъ е брѣсната; което било знакъ на тѣхно-то порабощение. Пострижѣваніе-то показвало символически, че тойзи, който прѣтърпѣвалъ това оставалъ на господаря си, който ималъ право надъ него за животъ и смъртъ. И тѣй диеншиятъ начинъ на поздравляваніе билъ остатѣкъ отъ варварски-тѣ вѣрѣмѣна.

Едно странно откритіе ся направилъ близо до Авгора (Мала Азия). При отваряне-то съ барутъ на единъ окопъ въ една гранитна скала ся открила една църква, скрита въ сама-та скала. Имало първо едно прѣдверіе около двадесетъ метра дълго; отъ страни-тѣ му ся отварятъ една дузина стап, заедно съ черква-та; всяка една отъ стап-тѣ ся освѣтѣлява отъ една дупка, която отъ отвѣтъ ся вижда като естествено отворствіе на скала-та. Въ черква-та чинове-тѣ и столове-тѣ сѣ отъ камѣтъ. Отъ отвѣтъ ся влизало отъ високо прѣзъ входъ-тъ на прѣдверіе-то съ стѣлаби. Придолага ся че тази черква служила като приѣжище на ранни-тѣ Християни въ вѣрѣе на гонения-та.

Селско Хозяйство.

История-та на Испитъ-тъ.

Всѣкидневни-тъ подробности отъ управление-то на единъ домъ, билъ той голѣмъ или малъкъ, правятъ цѣла-та сума отъ добротчина-та на господарка-та. Прѣнебрѣгване-то най-малка-та подробностъ даже за единъ день значи двойна грижа, или увеличение на мъчнотни за слѣдуща-тъ дни. Изоставяне-то на малко-то солъ разваля ястие-то. Грижа за пичожни-тъ пѣща, за малки-тъ необходимости, отбѣлѣзва разлика-та помежду добръ нареденъ и злѣ нареденъ домъ.

Жени-тъ често вѣставатъ противъ това, и чувствуватъ, че живота пмъ е ограниченъ отъ дробнѣ-тъ и незначителни подробности, на които умъ-тъ на домакиника-та, била тя даже свѣршила въ цѣлоя колегия, трѣбва да обраца внимание. При все това грижа-та и внимателностъ-та съ която си посрѣщатъ подробности-тъ сж, които правятъ разлика-та между добръ употребенъ умъ и невѣжество-то, или което е равносильно, хладнокрѣвие-то, въ кой да е домъ. Трудно е за една жена, чиего познание за безчисленни-тъ подробности на едно търговско писалище, е ограничено, да осмислѣе, че сжщата дребнѣвостъ на подробности е частъ отъ всѣкидневни-тъ животъ на всякой търговецъ, и негова-та способностъ да внимава съвършено на подробности-тъ — което значи на рѣдъ и безъ никакви мъчнотни — или да научи други да внимаватъ съ сжщия-тъ духъ, отбѣлѣзва разлика-та между успѣшния-тъ и неуспѣшния-тъ чловѣкъ. Нѣма мъчнотни въ домакиничество-то, което да ся не срѣща въ единъ или другъ видъ въ каква да е търговия, и която да има измѣнителна за първи-тъ сила.

Сила-та ся показва въ чината способность да посрѣщаме, не велики-тъ испити на живота, но дробни-тъ мъчнотни, които правятъ опитностъ-та на всѣки день.

Прѣзъ послѣдниятъ петнадесетъ години, пише единъ земеделецъ азъ съмъ прѣтѣжавалъ нѣколко пуйче-та, който до като ся грижахъ за първо-то мъхрение, снесоха яйца, и постѣ пзупиха второй лжтъ прѣзъ послѣдил-та частъ на лѣто-то. Азъ мисля, че силни пуйки ще струватъ това често, ако ся насаждатъ рано. Това прави пуйчета-та май късни, но като лжатъ добро мѣсто и добра грижа, тѣ могатъ да ся продаждатъ прѣзъ м. Февруарий, понеже ще бѣждатъ тогызъ на петъ или шестъ мѣсеца, и като ся земе прѣдъ видъ по-високи-тъ цѣни които ся добиватъ прѣзъ онова врѣме, тѣ въобще ще принесатъ повече отъ ранни-тъ пуйки, които ся продаватъ прѣди Рождество. Ако поради недобра-

та грижа тѣ не могатъ да ся продаждатъ прѣзъ Февруарий, тѣ могатъ да ся залѣжатъ за да ся прѣгответъ за равни-тъ зяменъ пазаръ. Нѣкои отъ най-тежкия-тъ и най-добри-тъ за продавъ пуйки, що съмъ проваждатъ на пазаръ, сж били такива късно измѣнени пуйчета, които сж останали прѣзъ зима-та безъ нѣкоя извѣредна грижа. Такива пуйки ще ся търсѣтъ отъ всѣки купувачъ, който иска пуйки за Рождество, и куркои-тъ не ще бѣждатъ прѣзрѣни.

На послѣдньо врѣме Американски-тъ вѣстники сж описали единъ електрички способъ, който не допуша на гжсеници-тъ да ся качатъ по дървета-та. Другъ Американскы вѣстникъ *Електрический Свѣтъ* казва, че вушпенне-то не е тѣй полѣпо, кѣто ся видя да е, но ся основава на здрави принципи. Около стебло-то на дърво-то сж поставени двѣ жпци, около една четвъртъ отъ палецъ нараздалечъ една отъ друга, една-та отъ мѣдъ а друга-та отъ цинкъ или даже гальванизирано желѣзо. Подъ това ся туря едно късче пошвателна книга или платно нахвасено въ солена вода, важна чѣрта, която по тозъ начинъ образува електрическа камара. Гжсеници-тъ, които пълзѣтъ нагорѣ, съединяватъ двѣ-тъ жпци чрѣзъ тѣла-та ся и приматъ такова сътрясение, щото ще ся рѣшѣтъ да ся вържатъ назадъ. Впушало ся е, обаче, че може съ врѣме довольно да ся вѣсятатъ, щото да пълзѣтъ по жпца-тъ косвенно, тѣй щото да ся допиратъ само до една жпца въ едно врѣме и тѣй да избѣгнатъ опасностъ-та.

Овце-тъ сж полезни въ единъ чифликъ за исчислѣние вредителни трѣви. Тѣ ги приканватъ тѣй блязо до земя-та, щото въ двѣ години, тѣ почти ги съвсѣмъ искореняватъ отъ паша-та. Но, помнѣте, че ако ги хранятъ само съ такива трѣви и тѣ ще ся оставятъ като трѣви. Овце-тъ сж полезни за исчислѣние на такява трѣви, но тѣ ся пуждаятъ отъ добри хранителни паша за да принесатъ полза на прѣтѣжатели-тъ си.

Ако земеделци-тъ ся задоволѣватъ да оставятъ въ простотия и раздѣленіе единъ отъ другъ, нека тѣ да не ся уплакватъ ако чловѣци-тъ въ търговия или политика ся ползуютъ отъ тѣхна-та слабостъ.

Въ Австро-Унгария правительство-то обраца особено внимание за развѣждане-то добри коние. Забранено е да ся употребяватъ въ развѣждане долни и злѣ развити коние. Разбѣраме че и наше-то правительство е zelo мѣрки въ това отношение.

Жатва-та, въ много области въ Индия, ся рапортира да е неблагопрѣятна.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методиста-та Епископална Миссия, Свишловъ.

Редакторъ-Отговорникъ С. ТОМОВЪ.

Свишловъ, Печатница "Надѣжда."